

Fiica

apotecarului

JULIE KLASSEN

 Fica
apotecarului

Traducere de Elisa Bălău

Copyright © 2008 Julie Klassen

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Apothecary's Daughter*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Fiica apotecarului

de Julie Klassen

Copyright © 2022 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLASSEN, JULIE

Fiica apotecarului / Julie Klassen ; trad. de Elisa Bălău. – Oradea : Casa Cărții, 2023

ISBN 978-606-732-237-8

I. Bălău, Elisa (trad.)

821.111

Traducerea: Elisa Bălău

Editarea și corectura: Mirela Ștefan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

În memoria tatălui meu hazliu, creativ și muncitor

HAROLD „BUD” THEISEN

octombrie 1937 – august 2008

TRAIȘTA-CIOBANULUI

*Această plantă este o dovadă remarcabilă a unui adevăr
ce întotdeauna merită pomenit, și anume: Dumnezeu a făcut
ca cele mai utile lucruri să fie totodată și cele mai comune,
și de aceea noi le neglijăm...*

— CULPEPER'S COMPLETE HERBAL

Prolog

Îmi amintesc atât de bine, deși au trecut deja atâția ani. Căci eu îmi amintesc totul.

Era anul 1810. Eram o fată de cincisprezece ani. Stăteam pe podul Honeystreet – ceea ce făceam adesea atunci când nu era nevoie de mine în prăvălia de alifii și ierburi medicinale a tatălui meu – și priveam bărcile viu colorate cum pluteau pe apa liniștită a canalului. Și uite așa, vedeam trecând o barjă albastră, apoi o barcă îngustă pictată în nuanțe de galben și alb. Ce-i drept, eram într-o continuă căutare. Mă uitam la chipul fiecărei persoane de pe fiecare barcă ce străbătea noul canal Kennet și Avon. Nu erau multe femei, ci doar câteva. Căci, deși bărbații erau cei care munciau pe canale ca navigatori, cârmaci și negustori, familii întregi trăiau uneori la bord – soțiile și copiii formând, de altfel, echipaje mai puțin costisitoare.

Mama mea dispăruse cu două luni în urmă pe una dintre acele bărci, sau cel puțin așa spuneau sătenii când credeau că nu-i aud. Eu speram însă că se va întoarce așa cum a și plecat, declarând absența ei o ghidușie, o aventură, o greșală ... orice. Câte ore stătusem oare așteptând? Câte bărci privisem trecând pe sub acel pod – bărci cu nume precum *Britannia*, *Radiant* sau *Perseverență*? De unde veneau ele, mereu mă întrebam, și unde aveau să fie ancorate? Ce mărfuri purtau? Condimente din Indiile de Vest, poate, sau ceai din China? Cărbune de prin Midlands sau

cherestea tocmai din Norvegia? Nici nu mai știu de câte ori am visat să mă furișez în una din ele și să părăsesc Bedsley Priors. Să trec dincolo unde mă aștepta un viitor promițător.

În acea zi, însă, priveam acea barcă pictată în nuanțe de galben și alb dintr-un alt motiv. Un băiat slăbănog cu o raniță agățată de umăr se chinuia să se ridice din ea. De pe mal, tatăl meu i-a întins mâna în semn de salut chiar când băiatul s-a aplecat să vomite.

Am tresărit. Un început nu chiar promițător pentru un nou ucenic. I-a distrus, cel mai probabil, pantofii tatălui meu.

Am oftat. Știam că ar fi trebuit să mă duc la ei. Tata nu mă văzuse acolo. De m-ar fi văzut, sigur m-ar fi chemat să-l ajut. Mereu mă chema. Cum mama era plecată, iar singurul meu frate era încet la minte, multe responsabilități atât în gospodărie, cât și în prăvălie mi-au revenit mie.

Dar nu. M-am hotărât să aștept și să fac cunoștință cu tânărul domn Baylor mai târziu, de îndată ce avea ocazia să se adune. Știam că va trebui să-i fac ceai de ghimbir și să găesc o cârpă veche pentru pantofii tatălui meu. Dar mai întâi, voiam să mai stau câteva momente pe pod.

Ceva mai târziu, o barcă îngustă** în nuanțe de roșu și albastru s-a apropiat dinspre vest, tocmai din Bristol, probabil, în drum spre Tamisa și apoi Londra, la aproximativ optzeci de mile est. Un bărbat mâna un cal de-a lungul drumului de halaj. Altcineva stătea singur în prova curbată a bărcii. Mai în spate, înspre pupă, doi membri ai echipajului erau în picioare pe puntea cârmei.

Pe măsură ce barca se apropia, am văzut că figura din provă era o femeie cu capul plecat, ca în rugăciune. Sau poate că citea. O bonetă lată îi ascundea chipul de soare, de mine. Mi-a tresărit inima. Ceva legat de postura femeii, de modul cum își ținea capul ușor înclinat îmi părea familiar. *Mamei îi plăcea să citească.*

---

* În engleză *narrowboat* – un anumit tip de barcă creată special pentru a încăpea pe canalele înguste din Marea Britanie. Primele bărci de acest tip erau tratate de cai care mergeau pe un traseu de-a lungul apei rezervat acestui fel de tracțiune numit drum de halaj (n.tr).

M-am aplecat peste marginea lată de cărămidă ca să văd mai bine. Inima încă bătea de să-mi spargă pieptul. Barca se apropia din ce în ce mai mult. Am observat că bărbatul care conducea calul avea un bronz intens și umerii lați. *Oare să fie acela bărbatul pentru care ne-a părăsit mama?* A condus calul de-a lungul fâșiei de pământ de sub pod și mi-a dispărut din vedere. Prova bărcii ajunsese și ea în umbra podului, când unul dintre membrii echipajului a căscat ochii la mine. Aproape că nici nu l-am văzut. Eram preocupată să citesc numele vasului, pictat cu litere caligrafice pe partea laterală a bărcii, *Nomadul*, și m-am gândit: *ce nume potriovit*. Și totuși, nu am reușit să văd cum trebuie fața femeii.

M-am întors și am alergat spre cealaltă parte a podului, sperând că voi găsi un unghi mai bun din care să o pot vedea în timp ce treceau.

Poate că nici măcar nu-și dă seama unde se află, m-am gândit, prea absorbită fiind de lectură. Să o strig?

Am tăcut și doar am privit-o, temându-mă să nu mă fac de râs în fața ei, în fața bărbaților care munceau la depozitul de cheres-tea din apropiere. *De-aș putea doar să-i văd chipul...*

Am mijit ochii. Am încercat să mă concentrez. Dar dintr-odată, am auzit o voce. Cineva îmi striga numele.

— Lilly!

Barca a trecut mai departe pe canal și femeia se pierdea în depărtare. *Capul sus!* Am insistat în tăcere. *Uită-te la mine!*

Femeia s-a ridicat în picioare, apoi și-a ridicat privirea. Dar nu spre mine, ci spre bărbatul care conducea calul. În gând parcă, am auzit niște pași puternici. Vocea se auzea din ce în ce mai tare. *Mă striga ea oare?*

— Lilly!

— Aici sunt! am strigat.

Femeia s-a întors. Și-a pus o mână pe frunte, ferindu-și ochii de soare. S-a încruntat. Privea spre mine nedumerită. I-am făcut cu mâna.

Treptat, femeia a ridicat și ea mâna spre mine. Un salut nu tocmai prietenos, ci mai degrabă sumbru. Astfel, și-a dezvăluit

chipul. Era chipul blând și simplu al unei străine. În mână avea nu o carte, ci o bucată de pânză.

Dintr-odată, am simțit cum cineva m-a atins de umăr.

— Lilly!

Cu greu, mi-am luat ochii de la ea și m-am întors. Era fratele meu mai mic, Charlie, atât de agitat că abia respira.

— Te-am strigat. De ce nu mi-ai răspuns?

— Am ... crezut că ...

Am încercat să-mi șterg din minte povestea imposibilă pe care tocmai o scornisem și să mă ancorez din nou la realitate. M-am uitat în ochii mari ai fratelui meu. Chipul îi era plin de spaimă și de lacrimi.

— Ce vrei, Charlie?

— E Mary. Vai, cum tremură! Tata m-a trimis. Îi trebuie ...

Charlie s-a oprit să se gândească.

— Ce îi trebuie?

L-am apucat de ambele brațe. Eram atât de frustrată că nu reușea să se concentreze, că începuse să-mi crească pulsul. El a tresărit și și-a mușcat buza.

— Valeriană? am întrebat. Isop?

A clătinat din cap.

— Păstaie de mosc? Bujor?

— Bujor! a strigat el. Da!

Nu eram chiar sigură că-și amintise corect.

— Dar avem sirop de bujor pe raft, Charlie. Borcanul cu eticheta pe care scrie *S: Bujor*.

— Tata spune că-i gol!

Doamne, Te rog, nu.

— Oh, Lilly! Nici nu știi cum se zvârcolește! O să moară!

— Nu! am strigat eu și am început să alerg. Spune-i lui tata să pună apă la fiert!

Știam un singur loc unde puteam găsi rădăcină de bujor. O grădină din apropiere. Am început să transpir, nu de oboseală, ci de frică. Frică pentru cea mai veche prietenă a mea. Frică pentru mine însămi. Căci a păși în acea grădină însemna să încalci

legea și să riști mânia *lui*. Dar el era plecat la facultate, nu-i așa? Doamne, Te rog, fă să fie plecat...

Am alergat.

Întotdeauna mi-a plăcut să alerg pe acel câmp. Să urc pe dealurile de calcar de dincolo de Bedsley Priors. Dar de data aceasta nu-mi făcea chiar deloc plăcere. Alergam pentru că nu aveam de ales. Mi-ar fi luat mult prea mult timp să mă întorc acasă și să mă apuc de treabă, altfel. Ce-i drept, doamna Mimpurse mă sfătuisese adesea să nu mai alerg prin sat. Zicea că sunt deja o tânără domnișoară și ar trebui să mă comport ca atare. Dar știam că draga noastră vecină nu m-ar fi învinovățit de data asta. Căci Mary era fiica ei.

Am fugit pe Aleea Sands și am cotit-o pe strada principală. Aproape că m-am ciocnit cu un bărbat care ieșea din atelierul de rotărie.

— Îmi cer scuze, domnule Hughes! am strigat, fără a rupe pasul.

Am trecut în fugă prin verdeța satului, în jurul curții închise a bisericii, pe lângă ferma familiei Owen, apoi am urcat pe alee până la Casa Marlow. Odată ajunsă acolo, m-am repezit de-a lungul zidului de piatră, evitând să fiu văzută, în timp ce alergam spre poarta închisă a grădinii. Eram copleșită de frică, dar nu a trebuit decât să mi-o imaginez pe Mary, zvârcolindu-se de durere, și am prins curaj. Am împins poarta, tresărind la auzul scârțâitului ascuțit. M-am grăbit spre șopronul grădinarului, am deschis ușa cu o izbitură și am apucat prima cazma pe care am văzut-o. Repezindu-mă spre bujorii agățati pe un țăruș – bujorii *drași* ai răposatei Lady Marlow – am înghițit în sec, dându-mi seama că nu aveam timp să fiu prea exigentă.

În timp ce săpam pământul, am auzit primul strigăt îngrijorător. O voce de bărbat.

— Oprește-te!

Însă eu, dimpotrivă, am înfipt cazmaua din nou și mai adânc. Am auzit pași și înjurături de cealaltă parte a zidului. *Domnul Timms, grădinarul ursuz*, am presupus eu. Mai aveam doar câteva

secunde până să ajung la rădăcini. Mi-am pus toată greutatea pe cazma și am smucit mânerul înainte și înapoi. *Haide ...*

Tocmai când am smuls planta cu tot cu rădăcini, capul și umerii unui bărbat au apărut peste zidul grădinii. Nu era ursul domn Timms. Mai rău.

— Oprește-te! a ordonat tânărul. Aceia sunt bujorii mamei mele.

Rămâi calmă ... Am încercat să-mi găsesc vocea, să-i explic, dar mi-am dat seama că nu puteam vorbi. Știam că Roderick Marlow puneia flori de bujor pe mormântul mamei sale în fiecare primăvară. Știam că era cunoscut prin sat ca fiind nemilos.

— Am nevoie doar de unul ... am reușit, în cele din urmă, să rostesc. Pentru o prietenă.

— Nu mișca! Îl chem pe polițist.

Nu aveam timp nici să explic, nici să aștept după polițist. Am început să fug prin grădină și din nou l-am auzit înjurând. Privind peste umăr, l-am zărit sărind zidul grădinii. I-am auzit picioarele lovind pământul și pietricele zburând în aer în timp ce s-a repezit după mine, pasul său lung întinzându-se, fără îndoială, de două ori mai departe decât al meu. Am zbughit-o pe poarta grădinii, apoi am închis-o în urma mea, izbind-o cu toată puterea. Strigătul lui de durere și furie a răsunat pe pajiște. Apoi am zărit un grăjdar care ducea de căpăstru un cal negru înalt, deja înșeuat.

Nu.

Poarta s-a deschis în spatele meu. Roderick Marlow a fluierat și apoi a strigat:

— Adu-mi calul. Acum!

Imediat, am schimbat direcția. Știam că dacă aș fi urmat drumul inițial, m-ar fi depășit în câteva secunde. Nu puteam lăsa să se întâmple asta. Așa că, m-am îndreptat spre pădure, împingând la o parte ramurile care-mi zgâriau brațele și picioarele. Pe urmele mele, copitele calului izbeau furioase pământul. Eu fugeam cât mă țineau picioarele printre copaci. Am părăsit apoi pădurea și am alergat pe o pășune îngustă, străbătută de gardul scund al unui țarc de oi. Am sărit gardul, m-am împiedicat, dar am continuat să alerg. În spatele meu, calul și călărețul străbătu-seră pășunea fără să se oprească la niciun obstacol. Mai aveam

o singură șansă. În fața mea se afla gardul viu care împrejmua curtea bisericii. Și dincolo de el se afla satul. Călărețul era deja foarte aproape de mine. *Are de gând să mă doboare?* m-am întrebat. *Pentru o plantă banală pentru care tata îl va răsplăti oricum cu cea mai mare plăcere?* Căci îl va răsplăti, nu aveam nicio îndoială.

Am alergat până am ajuns chiar în fața gardului viu. Apoi m-am oprit brusc cu spatele la el. Nu știam ce să fac. Părea de-a dreptul impenetrabil. Mult prea înalt pentru a putea fi sărit. Prea des ca să mă pot strecura prin el. Roderick Marlow a coborât de pe cal și s-a îndreptat cu pași mari spre mine. Ochii lui scăpărau de mânie, iar în mâna sa ținea strâns o cravașă. Am înghițit în sec. Ce bine că rochia mea era suficient de lungă încât să acopere partea de jos a gardului viu din spatele meu. *Ar trebui să aștept până când se îndepărtează puțin mai tare de calul său. Încă o secundă...*

Dintr-odată, m-am întors și m-am strecurat printr-o gaură din gardul viu într-un tunel atât de strâmt, încât abia de-ar fi încăput un copil prin el. Un tunel ce, știam prea bine, fusese săpat de câinele vicarului. M-a cuprins spaima cu totul când am simțit mâna lui Roderick încercând să mă prindă. Și-a înfipt degetele în tivul fustei mele în timp ce eu mă zbăteam să ajung de cealaltă parte a gardului. A înjurat, frustrat, și am știut că nu va renunța prea ușor. *Of, de i-ar fugi calul.* Dar mă îndoiam că un animal atât de bine dresat ar fi îndrăznit să-l trădeze. Cu siguranță asta l-ar încetini pe urmăritor, măcar câteva secunde. Am străbătut în fugă curtea bisericii și am ieșit pe poarta din față spre strada principală. Am zărit magazinul tatălui meu în față, dar din spate auzeam din nou sunetul copitelor lovind pământul. *De-aș putea doar să ajung acasă și să las bujorul, să facă ce-o vrea cu mine după. Doamne, ajută-mă să ajung la Mary înainte să fie prea târziu.*

Am intrat pe ușă și am închis-o în grabă. Dar Roderick Marlow a prins-o și a izbit-o, clopoțelul din prăvăliei răsunând nebunește. M-a prins de braț înainte să apuc să-i dau planta tatălui meu, care ne privea surprins.

Roderick a ridicat cravașa.

— Roderick Rupert Marlow! a poruncit Maude Mimpurse. Pune jos cravașa și dă-i drumul fetei. Lillian Grace Haswell, ce ți-am spus despre alergatul prin sat ca un câine dezlegat?

Roderick a înghețat. Am fost uimită să-l văd coborându-și brațul în supunere totală. *A da*, mi-am amintit spre marea mea ușurare. Vecina noastră, brunetă și viguroasă cum era ea, lucrase în trecut ca dădăcă pentru familia Marlow. Puterea sa de convingere era legendară.

— Este o hoată! a strigat, furios, Marlow. Ne-a încălcat proprietatea. A intrat în grădina noastră fără permisiune.

— Am trimis-o după rădăcină de bujor, tinere domn, a explicat tata, îngrijorarea citindu-i-se pe chip. Era o urgență. Domnișoara Mary este foarte bolnavă.

I-am auzit numele și abia atunci parcă m-am trezit la realitate. Când m-am întors pe călcâie, am văzut-o prin ușa cabinetului. Prietena mea dragă zăcea nemișcată pe un pat. Complet nemișcată, de parc-ar fi fost moartă.

— Am ajuns prea târziu? Ea a ... ?

— Ce-a fost mai rău a trecut, a spus tata. Cred că valeriana și-a făcut efectul, până la urmă.

— A adormit, sărăcuța de ea, a spus doamna Mimpurse, cu o voce blândă. Era complet epuizată.

Am ridicat bujorul în aer. Îl luasem perfect întreg, cu tulpină și cu rădăcină cu tot.

— Atunci... am furat bujorul ăsta degeaba?

— Furat? Doamne ferește, a spus doamna Mimpurse. Doar suntem cu toții vecini, nu-i așa?

— Vă voi răsplăti familia, tinere domn, s-a oferit tata, întinzându-și mâna spre umărul tânărului. În orice caz, am putea folosi bujorul ca să mai distilăm niște sirop. Sau ne putem strădui să-l replantăm, dacă preferați.

Roderick Marlow a dat la o parte mâna lui tata.

— Nu. Să nu vă mai prind în grădinile noastre!

Și-a îndreptat privirea furioasă spre mine. Mi-a trecut un fior prin spate.

— Și să stați departe de mine!

Aveam să mă supun aceluiași ordin timp de aproape trei ani.

Însă cumva, trei ani tot n-au fost de ajuns.

Partea I

*Prăvălia apotecarului ar trebui să aibă o cameră interioară,
din care el să poată iscodi, printr-o fereastră cu zăbrele,
ca să afle dacă ucenicii săi își petrec timpul lenevind sau muncind.*

— C.J.S. THOMPSON, MYSTERY AND ART OF THE APOTHECARY

*Te-ai stins dinaintea ochilor mei ca un vis preafrumos,
Și de-atunci prin pajiști și văi în zadar te caut duios.*

— GEORGE LINLEY, COMPOZITOR

LĂCRĂMIOARA

Întărește creierul și îmbunătățește memoria.

— CULPEPER'S COMPLETE HERBAL

Capitolul 1

Știind că avea să-și petreacă mai toată ziua în casă, Lilly Haswell s-a trezit devreme să se bucure de aerul proaspăt și parfumat al unei dimineți de toamnă în Wiltshire. După ce a salutat-o pe doamna Fowler, care deja era ocupată cu ale ei în bucătărie, Lilly a ieșit pe ușa din spate a grădinii și a pornit liniștită la drum. De îndată ce a trecut de casa parohială, însă, a grăbit ușor pasul. Când a ajuns pe dealul de după Bedsley Priors, a început să-l urce, împiedicându-se din când în când de iarba deasă. Senzația de arsură din plămâni și din picioare îi dădea o stare de bine. Nu s-a oprit până când nu a ajuns pe creasta dealului Grey. Când s-a oprit să-și tragă sufletul, părul său lung și castaniu i-a căzut peste umeri. Nu-și făcuse timp să și-l aranjeze, deși știa că ar fi trebuit, mai ales acum că avea deja optsprezece ani.

Lilly admira peisajul superb: Pewsey Vale cu dealurile sale de calcar și copacii răsfirați, iar în depărtare, zări imaginea unui cal alb, proaspăt sculptat în creasta dintre Milk Hill și Walker Hill. Ea auzise prin sat că rectorul de la Alton Barnes mergea adesea cu telescopul la Mormântul lui Adam, movila antică de

pe Walker Hill, și prin el vedea până la Catedrala din Salisbury. Lilly și-ar fi dorit și ea să poată urca până acolo într-o duminică după slujbă, când avea o după-amiază liberă. I-ar fi plăcut tare mult să vadă turla Catedralei din Salisbury. Ar fi dat orice să vadă astfel de monumente și multe altele cu propriii ei ochi. Era curioasă ce privești și ce minunății o fi văzut mama ei, oriunde ar fi fost ea, în ultimii trei ani de când era plecată.

Lilly și-a coborât apoi privirea spre satul de la poalele dealului, spre curtea bisericii în stil anglo-saxon, spre străzile pusti, spre verdeța bătătorită de oi. Cât de liniștit părea Bedsley Priors. Cât de mic și neînsemnat.

După plecarea mamei sale, Lilly a simțit un amalgam de emoții: nedumerire, jale, vinovăție. Era sigură că plecarea mamei sale se datora unui lucru pe care Lilly îl spusese sau făcuse. Dar în sinea ei, ea simțise și o urmă de entuziasm, lucru de care îi era rușine. Căci ceva se schimbase. O schimbare aduce cu ea o altă schimbare, și o alta, și tot așa. Iar ea nu-și dorea nimic mai mult. Deși Lilly încă se ruga pentru întoarcerea mamei ei, cumva știa că dacă ea n-ar fi plecat, viața i-ar fi rămas aceeași. Ar fi fost prinsă în capcana rutinei, lucrând pentru tot restul vieții ei într-o simplă prăvălie dintr-un sat oarecare. Și Lilly știa prea bine că o astfel de viață nu ar fi mulțumit-o niciodată.

Oftând, Lilly a început să coboare dealul și a pornit spre casă. Era timpul să se întoarcă la viața ei de zi cu zi plină de treburi și de responsabilități. Nu era deloc ușor să fii fata apotecarului.

Din nou a ocolit casa parohială. Apoi, în pas lejer, a trecut pe lângă măcelărie, băcănie și cafenea. Dinăuntru cafenelei, Mary o zărise prin geam și îi făcu semn să aștepte. Lilly s-a oprit în timp ce prietena ei s-a grăbit spre ușă. Prietena ei care, din fericire, nu se mai îmbolnăvisese de aproape un an.

— 'Neața, Lill.

Mary i-a pus în mână un pachetel cald, înfășurat în hârtie.

— Ți-am adus ceva. Ai nevoie de hrană după... *hmm*, plimbara ta lungă.

Se cunoștea după rânjetul lui Mary că știa prea bine unde fusese Lilly. Se vedea în ochii ei albaștri ce străluceau sub sprâncenele roșcate.

Lilly a zâmbit și a acceptat brioușa.

— Mulțumesc. E cu aromă de coacăze?

— Păi cu ce altceva? Haide, du-te unde ai treabă acum. Ne vedem mai târziu.

Lilly a făcut o plecăciune în glumă, după care și-a văzut mai departe de drum. S-a oprit în dreptul magazinului tatălui ei. Semnul ce purta trandafirul apotecarului – *Charles Haswell, Apotecar* – arăta uzat, iar vopsea albă a ramei ferestrei începuse să se scorojească. Era musai să-i sugereze tatălui ei să angajeze pe cineva să o revopsească.

Pentru câteva momente, în timp ce mânca brioușa, a stat și a privit prin geam, așa cum ar face-o orice client.

Pe marginea pervazului interior al ferestrei se afla borcanul înalt, ornat al bunicului ei, ce purta stema familiei Haswell. În jurul acestuia erau expuse damigene colorate și remedii gata făcute cu etichete aurite: *Picături Royal English, Pudra lui Gaskoin, Melasă Venețiană* și multe altele.

Trei dintre pereții din interiorul prăvăliei erau încărcăți cu rafturi pline de vase de ceramică albastră de Delft, adusă din Lambeth. Pe fiecare dintre ele erau inscripționate ingredientele în limba latină: *C: ABSINTHII* – concertat de pelin, folosit pentru tratarea hidropiziei. *U: VULPIN* – ulei de vulpe, distilat în apă de izvor, folosit pentru tratarea afecțiunilor toracice.

Sub acele rafturi se aflau rânduri de sertare unde păstrau ingrediente simple în cantități mici: frunze, semințe și rădăcini.

Tejgheaua din față era păstrată goală, căci era adesea folosită pentru pisarea, tăierea și împachetarea pastilelor. Pe tejgheaua din spate se găseau uneltele. Cărți precum *New Dispensatory* al lui Lewis și *Culpeper's Complete Herbal* erau mereu lăsate deschise. Mojară cu pistil de diferite mărimi stăteau la îndemână, precum și cântare, borcane de sirop, scarificatoare, tăvițe pentru sânge și lipitori, pe care mereu le țineau flămânde în borcane pline cu apă.

În stânga tejghelei din spate se afla ușa bucătăriei-laborator, unde tatăl ei încălzea și distila medicamentele cu ajutorul unor țevi de cupru. Iar în partea dreaptă se afla cabinetul lui privat, unde consulta pacienții.

Prăvălia era deja aglomerată, plin de viață. Tata vorbea pe un ton blând, dar ușor muștrător, cu Arthur Owen, bătrânul ce deținea o fermă de porci. Fratele ei, Charlie, cu trei ani mai mic decât ea, ștergea praful de pe rafturi. Ucenicul de șaptesprezece ani al tatălui ei, Francis Baylor, era în spatele tejghelei din față, ocupat cu un mojar cu pistil. Lilly era chiar încântată să-i vadă pe cei doi tineri atât de harnici.

A deschis ușa prăvăliei. Clinchetul familiar al clopoțelului abia de s-a auzit. A întâmpinat-o un val de voci și de arome. Mirodenii de pe alte meleaguri, uscate, zdrobite și distilate, umpleau aerul cu mirosul lor exotic. Numai în aceste momente, venind de pe dealurile bătute de vânt, putea ea să simtă cu adevărat parfumul acela intens.

Din grinzile ce susțineau tavanul, atârnavă mănunchiuri de maci, mușețel, salvie și mentă puse la uscat. Un aligator împăiat era suspendat și el de tavan. Avea o postură macabră, cu gura deschisă și colții la vedere. Deși îi lipseau câțiva dinți, ceea ce-l făcea mai puțin amenințător.

Odată ajunsă înăuntru, Lilly a descoperit imediat de ce ucenicul tatălui ei era deosebit de harnic în acea dimineață. El o servea pe cocheta Dorothea Robbins, al cărei tată deținea depozitul de cherestea și noul șantier de barje din cătunul învecinat cu Honeystreet.

— Nu este pentru mine, desigur, spunea domnișoara Robbins. Căci eu sunt perfect sănătoasă.

Francis Baylor clătină din cap, uimit.

— După cum bine se vede.

Dorothea a chicotit, iar Lilly și-a dat ochii peste cap. Francis și-a ridicat privirea și, văzând expresia de pe chipul lui Lilly, s-a înroșit la față.

— Mă scuzați o clipă, domnișoară Robbins?

— Desigur.

Tânărul slăbănog s-a repezit în jurul tejghelei și s-a oprit lângă Lilly.

— Poate doriți să vă schimbați rochia, domnișoară Lilly, a spus el în șoaptă. Nu cred că ați vrea să vă prindă doamna Mimpurse cu tivuri murdare.

Lilly și-a coborât privirea.

— Doamne! Nici nu mi-am dat seama ...

Dar bineînțeles că Dorothea Robbins observase. Fata cu părul auriu și o bonetă elegantă pe cap privea rochia lui Lilly cu un zâmbet disprețuitor.

Dintr-odată, s-a auzit cum s-a spart un vas de ceramică. Charlie, cu ștergătorul de praf în mână, încremenise de frică.

— Oh nu! a spus el lăsându-se în genunchi.

În grabă, a început să culeagă bucățile ascuțite de porțelan ale unui borcan de alifie, ce căzuse de pe raft.

— Nu din nou...

Lilly s-a grăbit să-l ajute.

— Nu-i nimic, Charlie. E doar un accident. Te ajut eu să strângi. Ai grijă la degete.

Dorothea Robbins a trecut pe lângă ei, cu un pachetel în mână și cu un zâmbet răutăcios pe buze. Francis aproape că s-a împiedicat de cei doi grăbindu-se să-i deschidă ușa Dorotheei.

Clătinându-și capul, dezamăgită, Lilly a dus cioburile în bucătăria-laborator din spate, unde doamna Fowler spăla vasele de la micul-dejun. Se gândea să urce repede scările până în camera ei, să-și schimbe rochia și să-și aranjeze puțin părul. Dar numai ce aruncase cioburile la gunoi și se ștersese pe mâini, că a auzit clinchetul clopoțelului ce anunța sosirea unui nou client.

— Bună ziua, doamna Kilgrove, îl auzi pe Francis spunând. Bine ați venit la magazinul nostru!

— Nu se cuvine să te comporti de parcă tu deții prăvălia, tinere, l-a muștrat bătrâna doamnă.

Toată lumea din sat știa că doamna Kilgrove avea o limbă ascuțită. Era răutăcioasă mai cu toți, în afară de Charlie.

— Bineînțeles că nu, doamnă. Sunt recunoscător să fiu ucenicul unui apotecar atât de respectat. Cu ce vă pot servi?

— Tu? Nu ți-aș spune ție necazurile mele nici pentru tot aurul din lume. N-aș cumpăra de la tine nici măcar o pastilă. Unde este domnișoara Haswell?

Lilly oftă. De unde timp să-și mai schimbe rochia?

Toată după-amiaza, Francis a făurit dopuri de sticlă, iar Lilly s-a cam plictisit. A curățat teigheaua din față, visând în tot acest timp cu ochii deschiși la un tânăr călător – și mai bine dacă ar fi fost rănit – care în mod întâmplător avea să dea peste magazinul tatălui ei și să se îndrăgostească de ea. În timp ce ștergea de praf borcanul de ceramică în formă de urs de la capătul teighelei, ea își imaginează cum tânărul o implora să fugă cu el în lume. Dintr-odată s-a oprit, iar chipul tânărului a început să-i dispară ușor din minte. Se întrebă de ce oare tatăl ei insistă să țină pe rafturi asemenea remedii inutile.

— Am vândut vreun gram de grăsime de urs în ultima vreme? a întreat ea pe un ton plictisit.

Francis s-a oprit din treabă pentru o secundă.

— Da, și încă multă. Nici nu mai știu câți domni au venit numai ieri și-au cerut grăsime de urs.

— Tu ai încerca-o, dacă ai fi nevoit?

Francis s-a strâmbat.

— De ce aș face așa ceva? Am părul foarte des.

Un pic prea des, se gândi Lilly, uitând-se la părul lui șaten, ondulat și zbârlit.

Dintr-odată a apărut tatăl ei, cu brațele încrucișate peste piept.

— Domnule Baylor, a spus el pe un ton sever, oare nu ți-am cerut eu să mai prepari niște diuretice de Pierquin?

Lilly a observat că tânărul ucenic se albise la față.

— Aveți dreptate. Îmi cer scuze, domnule.

— Îți amintești instrucțiunile pe care ți le-am dat săptămâna trecută?

Lilly așteptă nerăbdătoare răspunsul lui.

— Bineînțeles că-mi amintesc, domnule. Numai ce mi le-ai dat săptămâna trecută.

Francis trase cu ochiul la Lilly. Privirea lui era rugătoare. Era clar că avea nevoie de ajutor.

Îndepărtându-se de teighea cu cârpa în mână, Lilly a spus cu nonșalanță:

— Ah, e o rețetă foarte simplă. Are doar trei ingrediente.

— Trei, corect, a spus Francis. Foarte simplă.

Lilly a simțit privirea aspră a tatălui ei, în timp ce a început să lustruiască vitrina.

— Nu-mi place deloc să prepar diuretice de Pierquin, a cont-nuat ea, menținându-și ochii concentrați asupra sarcinii ei.

— Este un remediu... a spus ea, gesticulând frenetic din degete, sperând că Francis se uita... de o mie de ori mai greu de preparat decât oricare altul.

Francis s-a prins de ce punea Lilly la cale și a zis:

— Desigur, este foarte greu de preparat, mai ales că necesită atât de multe... miriapode.

— Exact! a răspuns ea. Tocmai de-aia sunt ușurată că tata ți-a cerut ție să le prepari, și nu mie.

Privind peste umăr și văzând că tatăl ei era cu fața la Francis și cu spatele la ea, Lilly a aburit geamul cu răsuflarea ei și cu degetul a scris cuvântul *boabe*.

— Eu n-am mai preparat-o tocmai din *iunie*.

A ridicat degetul mic, mimând actul de a bea, într-o manieră delicată.

După ce a urmărit-o pe ascuns, Francis a anunțat:

— Ingredientele pentru diureticele de Pierquin sunt: miriapode macerate și boabe de ienupăr fierte în ceai.

— În vin alb, domnule Baylor, nu în ceai, a spus Charles Haswell cu dinții încleștați. Ar fi bine să înveți, tinere, dacă vrei să excelezi în calitate de ucenic al meu.

Apoi se întoarse încrunțat spre Lilly. În ochii lui se citea atât frustrare, cât și mândrie paternă.

— *Doamna profesoară Lilly* nu va fi mereu aici să te salveze.

— Aveți dreptate. Îmi cer scuze, domnule.

Clătinând din cap, tatăl ei a pornit spre cabinetul său privat. Lilly bănuia că se duse să citească, dar și să tragă un pui de somn.

Francis a privit-o pe Lilly, cu umerii căzuți.

— Cum reușești? Eu unul trebuie să citesc și să recitesc aceeași pagină de zece ori înainte să o memorez. Tu nici nu trebuie să te chinui.

Lilly a dat din umeri.

— O am în sânge, presupun.

— E mai mult de-atât. Există ceva ce nu știi?

Lilly se plimbă prin prăvălie până a ajuns în dreptul unui glob pământesc vechi. A pus cârpa la o parte și a atins ușor globul.

— Probabil că nu știu o grămadă de lucruri, a răspuns ea.

— Nu te cred. Repede, ce ingrediente sunt în Tonicul lui Godfrey?

— Francis, ai ales o rețetă prea ușoară. Tonicul lui Godfrey este atât de popular, încât trebuie să-l preparăm în fiecare săptămână. Conține: sasafraz, anason, chimen, opiu, zahăr ...

— Bitterul lui Stoughton.

Cu mâna încă pe glob, ea și-a trecut degetele peste Indiile de Vest.

— Rădăcină de gențiană, coajă de portocală, pulbere de coșenilă ...

— Pe ce pagină din cartea lui Culpeper ai găsi, hai să zicem, *șofran*?

— Nu știu ... Și-a ridicat privirea. Poate, o sută patruzeci și patru?

— Și ce este listat imediat după *șofran*?

— Nu vrei să verifici mai întâi dacă am răspuns corect?

Francis a clătinat din cap, așteptând. Lilly a oftat.

— Ei bine, *șofranul de luncă*. Sunt puse în ordine alfabetică, până la urmă.

Tânărul a privit-o, clătinând din cap.

— Tu ar trebui să fii ucenicul. Nu eu.

Mergând înapoi la teighea, ea a spus:

— Știi prea bine că fetele nu pot fi apotecari. Eu pot doar să te asist.

— Norocul meu, altfel nu aș mai avea de muncă.

Ea a pus cârpa pe teigheaua din spate.

— Nu te teme. Chiar dacă aş putea, nu aş vrea să lucrez aici toată viaţa.

Francis era complet şocat.

— Dar, Lilly, cu abilităţile tale...

— L-ai auzit pe tata, l-a întrerupt ea. Până şi el îşi dă seama că nu voi fi mereu aici să vă ajut.

Spre uşurarea lui Lilly, clopoţelul de la uşa prăvăliei a răsunat, punând capăt acestei conversaţii incomode.

După ce a trecut aproape o oră şi tatăl ei încă nu ieşise din cabinetul lui, Lilly a început să se îngrijoreze. Niciodată nu dormea la amiază mai mult de jumătate de oră.

A bocănit încet la uşa cabinetului. Nu a primit niciun răspuns. A deschis încet uşa.

— Tata?

Tatăl ei stătea la birou, cu capul în palme.

— Tata, ce-ai păţit? Eşti bine?

— Nu. Nu cred că sunt.

Alarmată, Lilly a intrat de tot în cameră, închizând uşa după ea.

— Ce s-a întâmplat?

El şi-a ridicat privirea.

— Am primit o scrisoare.

Lilly a privit coala fină de hârtie de pe biroul său.

— Văd şi eu ... a spus ea, înghiţind în sec. De la ... mama?

În ochii lui se citea îngrijorare, neîncredere şi durere.

— Nu.

Ea şi-a muşcat buza şi a aşteptat. El a oftat.

— Este de la domnul Jonathan şi doamna Ruth Elliott.

— Elliott?

Niciunul dintre cunoscuţii lor nu purtau acest nume.

— Mătuşa şi unchiul tău Elliott. Fratele mamei tale.

Lilly aproape că a izbucnit: *Au găsit-o pe mama?* Dar s-a abţinut. Nu voia să-l mai întristeze pe tatăl ei.

— Nu-mi amintesc de ei, a spus ea.

— Nici n-ai avea cum. Nu i-ai văzut niciodată. Dar îi vei cunoaşte curând. Vin tocmai din Londra să ne viziteze vineri, cu sau fără acordul meu.

— De ce nu ești încântat să-i vezi? Fac parte din familia noastră, la urma urmei. Nu-i așa?

El s-a uitat spre geamul cabinetului.

— Asta depinde de ce înțelegi tu prin *familie*.

— Dar i-ai cunoscut?

— Da, cu mulți ani în urmă, a spus el încruntat. Nu-i o amintire prea plăcută.

— Ei știi despre ...?

Nu era nevoie ca ea să menționeze amintirea dureroasă despre care tatăl ei, adesea, evita să discute.

— Da. Le-am trimis o scrisoare cu ceva timp în urmă.

— Ce crezi că vor de la noi?

Se vedea pe chipul lui cât era de îngrijorat.

— Mi-e frică să mă gândesc.

Simțindu-i suferința, ea a pus o mână pe umărul lui.

— Poate că-și doresc doar să restabilească legăturile cu noi.

El o privi cu ochii săi albaștri ce străluceau în lumina soarelui.

— Îți admir optimismul, draga mea. Însă te sfătuiesc să nu fii naivă. Ține minte ce-ți spun, Lilly. Vom regreta această vizită mulți ani de acum încolo.